

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718204875
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718204875.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochta v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: W. E., r.č.:XXXXXX/XXXX, H. XXX/X, T., v konaní o zaplatenie 1.635,95 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 12Csp/101/2018-54 zo dňa 11.02.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. čo do splatnosti priznaných súm, vo výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku IV. o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.702,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.08.2018 do zaplatenia, všetko v splátkach po 100 eur mesačne, pričom prvá splátka bude splatná do 25. dňa v mesiaci, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, ďalšia vždy do 25. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do zaplatenia, a to pod stratou výhodou splátok. Ďalším výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1,48 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 89 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Rozhodnutie odôvodnil po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 54 ods. 1; § 565 Občianskeho zákonníka; § 9 z. č. 129/2010 Z.z.; ako aj § 497; § 499; § 502; § 503; § 504 a § 506 Obchodného zákonníka tak, že zistil, že dňa 09.10.2015 žalovaný požiadal žalobcu o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 2.000 eur s dobou splácania 9 rokov a úhradou splátok v 10. deň v mesiaci. Rovnakého dňa strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur s výškou úrokovej sadzby 11,5 % ročne. Strany sa dohodli na poistení schopnosti splácať úver v súbore poistenia A s poplatkom 0,74 eur mesačne, poplatkom za poskytnutie úveru 60 eur, výškou anuitnej splátky 30,02 eur, termínom splatnosti 10.11.2015 a ďalších splátok 10-teho dňa v mesiaci, konečnou splatnosťou úveru 10.10.2024, RPMN 13,23 %, pri priemernej RPMN 15,44 % z celkovej čiastky na úhradu 3.302,16 eur a poplatkoch v prípade predčasnej splatnosti úveru a i. Prílohu zmluvy tvorili všeobecné obchodné podmienky. Dňa 01.03.2015 žalobca vyhotovil sadzobník poplatkov. Listom zo dňa 11.06.2018 žalobca upozornil žalovaného na omeškanie úhrady splátok úveru vo výške 60,89 eur so stanovením termínu ich splatnosti do 16.06.2018. Listom zo dňa 13.08.2018 žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru k uvedenému dňu z dôvodu porušenia zmluvných podmienok a žalovaného vyzval na úhradu dlhu vo výške 1.763,53 eur s príslušenstvom. Podľa prehľadu splácania úveru žalovaný za obdobie od

10.11.2015 do 10.04.2018 uhradil celkom 922,80 eur, z ktorej žalobca na úrok započítal sumu 536,55 eur, na istinu 364,05 eur a na poistné 22,20 eur. Podľa tabuľky vyhotovenej žalobcom ku dňu zosplatnenia žalovaný neuhradil 4 splátky. Podľa prepočtu zmluvných úrokov žalovaný neuhradil ku dňu zosplatnenia sumu celkom 65,32 eur. Podľa prepočtu úrokov z omeškania ku dňu zosplatnenia žalovaný dlhoval žalobcovi na úrokoch z omeškania sumu 0,78 eur.

3. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie preukázané, že žaloba je z podstatnej časti dôvodná. Žalobca preukázal, že žalovanému za dohodnutých podmienok poskytol finančné prostriedky ako spotrebiteľský úver. Žalovaný neuhrádzaním splátok porušil podmienky splácania úveru, preto žalobca úver zosplatnil. Žalobcovi vznikol nárok na úhradu nezaplatennej istiny, dohodnutých úrokov do doby zosplatnenia, úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru ako aj neuhradeného poistného. Konštatoval, že žalobca má tiež nárok na zaplatenie úroku z omeškania z neuhradenej istiny a dohodnutého úroku v zákonnej výške v súlade s ust. § 517 a § 3, nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom znení odo dňa nasledujúceho po zosplatnení pohľadávky.

4. V prevyšujúcej časti úhrady dohodnutých úrokov vo výške 11,50 % ročne z istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru žalobu zamietol. Skonštatoval, že od momentu zosplatnenia celého úveru zo strany veriteľa má tento nárok popri istine len na úroky z omeškania. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od momentu splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od momentu splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Cieľom dohodnutých úrokov z poskytnutých prostriedkov je kompenzovanie obmedzenia veriteľa disponovať so svojimi financiami. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. V prípade splácania úveru v splátkach, veriteľ nemá nárok a dlžník spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. V tom tkvie rozdiel medzi stavom výhody splátok a stavom jednorazového zosplatnenia úveru, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie istiny úveru, vrátane kapitalizovaných úrokov ku dňu zosplatnenia úveru. Spotrebiteľ už nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky a užívať ich, preto veriteľ nemôže inkasovať úroky, ktoré by mu patrili výhradne za trvania oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V tomto prípade ide o zmenu pôvodného záväzku a priznaním dohodnutých úrokov, pokiaľ sa dlžník dostane do omeškania, nastáva protiprávny stav, v ktorom patria zmluvným stranám iba sankcie v zmysle § 517 ods. 2 OZ. Neexistuje žiadne kogentné zákonné ustanovenie, ktoré by ukladalo povinnosť dlžníkovi platiť popri úrokoch z omeškania aj úroky dohodnuté. Požadovanie akýchkoľvek ďalších plnení nad rámec uvedeného ustanovenia by znamenalo odklon od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s ust. § 52 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 a 5 OZ. Zmluvné dojednanie, ktoré obsahuje povinnosť dlžníka platiť aj po splatnosti úveru dohodnuté úroky z poskytnutia úveru popri úrokoch z omeškania je dojednaním spôsobujúcim značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech slabšej zmluvnej strany, čím odporuje zákonu, teda je neplatné v zmysle § 39 OZ. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 a 6Co/35/2018. Preto nepriznal žalobcovi dohodnuté úroky, ale len úroky z omeškania z tejto sumy za uvedené obdobie.

5. Pri rozhodovaní o splatnosti pohľadávky zohľadnil pomery sporových strán. Zobral do úvahy argumenty žalovaného, pre ktoré sú dané podmienky, aby v súlade s ust. § 232 ods. 3 CSP rozhodol o odlišnom termíne splatnosti pohľadávky. Hľadiskom pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bola najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť, aj v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok, v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebol v riešenom prípade, vzhľadom na osobné pomery strany sporu, príliš ťaživé (R117/1967). Žalovaný poukázal na skutočnosť, že sa nachádza v zlej finančnej situácii a je jediným živiteľom trojčlennej rodiny. Z príjmu 600 eur mesačne zabezpečuje úhradu nákladov na bývanie 100,- eur, splátky predchádzajúcich pôžičiek 100,- eur a výživu manželky a troch maloletých detí. Dlh eviduje, má záujem ho riešiť, avšak v súčasnej dobe nedisponuje príslušnou hotovosťou. Naproti tomu žalobca je podnikajúci subjekt, banka, ktorej povolením mesačných splátok nevznikne žiadna škoda. Povolením splátok bude žalobcovi splnená celá dlžná suma priznaná rozhodnutím, vrátane úrokov z omeškania, len v dlhšom časovom horizonte.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 a § 262 CSP. Žalobca mal úspech v rozsahu 94,5 % (istina s úrokom ku dňu vyhlásenia rozsudku 1.796 eur). Jeho neúspech predstavoval podiel 5,5 %. Prislúcha mu preto náhrada v rozsahu rozdielu úspechu a neúspechu v konaní (94,5 - 5,5 %). Uviedol, že o výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Proti tomuto rozsudku, a to čo do zamietavej časti, čo do určenia plnenia v splátkach a výroku o trovách konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca s tvrdením, že rozhodnutie v uvedených častiach vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. K nároku na úrok po zosplatnení upriamil pozornosť na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, ktorého odôvodnenia podrobne uviedol. Poukázal na § 53 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľom už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnutie peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch. Ani poukaz na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo/657/2005, podľa ktorého cena za užívanie istiny je neuzavretá, kým sa celý úver nesplatí a popri úrokoch z omeškania sú prípustné aj úroky, krajský súd poukázal na neplatný zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch so závermi, že podstatné náležitosti zmluvy by sa počas trvania úverového vzťahu nemali meniť. Mal za to, že vplyv na podstatné náležitosti zmluvy bude rovnaký bez ohľadu na to, či nastane predčasná splatnosť na základe úkonu dlžníka alebo na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa. Názor, podľa ktorého omeškanie so splatením by zvýhodňovalo dlžníka a by mal mať veriteľ nárok iba na úrok z omeškania a nie aj na zmluvný úrok za požičané peňažné prostriedky je názorom ad absurdum. Bolo by v rozpore s logikou vecí, ak by od momentu omeškania dlžníka bol dlžník odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku, dohodnutého v zmluve na výšku sankčného úroku z omeškania. Zosplatnenie úveru neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, nebol by nútený si uplatňovať nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani nárok na úrok z omeškania a ak dlžník úver nesplatí ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník, ktoré môže užívať. Podotkol, že počas omeškania dlžníka s riadnym plnením nemá veriteľ k dispozícii svoje finančné prostriedky. Ani prípadná nepriaznivá situácia v živote dlžníka nemôže znamenať, aby tento prestal byť zodpovedný za svoje záväzky a nie je povinný ich plniť. Prípadné zhoršenie sociálnej situácie fyzickej osoby je možné riešiť inštitútom, tzv. osobného bankrotu. Rovnako namietal argumentáciu, že pokiaľ dlžník nie je schopný plniť svoje záväzky, k takejto situácii dochádza z viny veriteľa, ktorý podcenil posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Poukázal na § 7 ods. 1; § 15 až § 17, ako aj § 11 ods. 2 ZoSÚ. Neexistenciu nároku veriteľa na úroky z poskytnutého úver považuje ZoSÚ za sankciu za hrubé porušenie povinnosti veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Toto nemožno spájať s čirou domnienkou, že pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti, resp. uvedené zanedbanie automaticky predpokladať bez toho, aby takéto tvrdenie bolo podložené dôkazmi. Tiež uviedol, že rozsudok krajského súdu nie je judikátom v zmysle teórie práva. Rovnako tvrdil, že ani poukazovanie na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98 nie je rozhodnutím vo veci samej a konštatovanie v znení: „Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania.“ je vytrhnuté z kontextu a neodôvodňuje záver rozhodnutia súdu. Opätovne poukázal na znenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. K uvedenému poukázal aj na komentár Iura Edition. Preto vyslovil názor, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľa už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch. Poukázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017. Vychádzajúc z ust. § 497 Obchodného zákonníka obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožniť s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktorý je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Vychádzajúc z § 506 Obchodného zákonníka odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Právo veriteľa trvá ďalej, a to, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, lebo táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, lebo situácia nastala pre neplnenie si povinnosti dlžníka. Poukázal na konkrétne rozsudky Krajských súdov v Banskej Bystrici. V ďalšom upriamil pozornosť na § 502 Obchodného zákonníka, podľa ktorého nárok na zaplatenie úrokov z úveru

dohodnutých v zmysle uvedeného ustanovenia má každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník v zásade povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Dlžník je povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal. Uvedené vyplýva z odôvodnenia rozsudkov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rovnako bolo poukazované na rozhodnutie NS SR R 59/98, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške s poukazom na § 369 Obch. zák. až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť aj z nich úroky z omeškania. S poukazom na obsah uvedeného rozhodnutia R 59/1998 nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani Okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevyklúčujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obch. zák. za dohodnutie záväzku poskytnúť úver), tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinností, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako to vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9. Na podporu svojich záverov odvolateľ poukázal na konkrétne rozsudky Krajského súdu v Nitre, Košiciach, Bratislave, ako aj v Prešove č. k. 11Co/36/2018-115 zo dňa 13.09.2018, ako aj odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/38/2018 z 18.10.2018. Poukázal na názor vyslovený v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014 so záverom, že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali.

10. Odvolateľ poukázal aj na návrh na doplnenie Občianskeho zákonníka v § 53 ods. 9, ktorým sa na konci mala pripojiť veta „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Pričom táto legislatívna zmena nebola prijatá a ani žiadna iná zákonná novelizácia ustanovenia odopierajúceho veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahuje.

11. K rozhodnutiu o priznaní plnenia v splátkach odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky parížskej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Z vykonaného dokazovania vo veci súd nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovaného. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/116/2012 z 18.03.2013, ako aj z uznesení Krajských súdov v Nitre a Prešove so záverom, že takéto rozhodnutie je výnimočným opatrením, ktoré musí byť podložené zistením všetkých potrebných skutočností.

12. K rozhodnutiu o trovách konania odvolateľ namietal, že pri výpočte náhrady trov konania súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pri posudzovaní úspechu a neúspechu prihliadal nielen na istinu, ale aj príslušenstvo. Konkretizoval rozhodnutia Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove, z ktorých vyplýva správnosť jeho názoru. Navrhol preto rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov konania aj trov odvolacieho konania.

13. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 11.10.2019 dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Žalobca odvolaním napadol zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie a to čo sa týka zaplatenia zmluvného úroku vo výške 11,50 % ročne z nezaplatenej istiny odo dňa nasledujúceho od zosplatenia úveru dňom 13.08.2018 a namietal rozhodnutie súdu o možnosti splatiť priznané sumy v splátkach po 100 eur mesačne, ako aj výrok o trovách konania. Predmetom prieskumu tak bol iba zamietavý výrok v uvedenom rozsahu, výrok o splatnosti priznaných súm v 100 eurových mesačných splátkach a výrok o trovách konania, preto rozsudok v prevyšujúcej časti sa stal právoplatným v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP.

17. Keďže žalobca v odvolacom konaní namietal nesprávne právne posúdenie veci čo do zamietavej časti nároku a možnosti zaplatiť priznanú sumu v splátkach, odvolací súd v uvedenom rozsahu podrobil prieskumu rozsudok so zameraním či súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie týmto smerom riadne odôvodnil s tým, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

18. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k zamietavej časti žaloby súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Preto si odvolací súd osvojuje odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a sa s ním stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti rozsudku v uvedenej časti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

19. K v odvolaní tvrdenému nesprávne právne posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu čo do vyššie špecifikovanej zamietavej časti napadnutej odvolaním. K odvolacím dôvodom uvádza, že nebolo možné žalobcovi priznať nárok na ním žiadané zmluvné úroky a úroky z omeškania z kapitalizovaných úrokov po zosplatení úveru. Aj súd odvolací, rovnako ako prvoinštančný súd je toho názoru, že žalobcovi nárok na uvedené nevznikol. Odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie sa stotožňuje s názorom, že Úverovú zmluvu, uzavretú stranami sporu dňa 09.10.2015 je potrebné považovať za zmluvu, na ktorú je treba aplikovať z. č. 129/2010 Z.z., so všetkými dôsledkami ochrany žalovaného ako spotrebiteľa.

21. V odvolaní odvolateľ poukazuje na názory vyslovené v iných rozhodnutiach tak krajských súdov v SR, ako aj NS ČR, k čomu odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci nie je viazaný názorom vysloveným v iných právnych veciach, a tiež na to, že rozhodovacia prax tunajšieho krajského súdu je taká, z ktorej vychádzal aj prvoinštančný súd v tejto veci. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj stanovisko č. 1/2019 Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade

by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

22. Odvolací súd k ďalším odvolacím námietkam uvádza, že sa stotožňuje s názorom, že otázka platenia úrokov dojednaných ako cena a odplata za poskytnutie financií v spotrebiteľskom vzťahu v období po splatnosti úverovej istiny je zásadnou právnou otázkou. Pričom aplikačná prax sa v tejto otázke rozchádza. Zástancovia názorovej línie podporujúcej platenie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania prevažne vychádzajú z dispozitívnej normy, ktorá neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou, tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005).

23. Súd druhej inštancie je toho názoru, že aj prípadná klauzula, podľa ktorej by mal spotrebiteľ platiť dohodnuté úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný, by musela byť vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka tak, ako to uvádza aj súd prvej inštancie, lebo by to bolo v rozpore s chápaním výkladu podmienok v neprospech spotrebiteľa.

24. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku je nutné doplniť, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky, ako aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon pritom umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a žiadať za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Pritom zo zákonom stanovených dôvodov (napr. aj pre nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník pre porovnanie v ustanoveniach o pôžičke rovnako takéto pravidlo neuvádza (§§ 657, 658). V prípade, ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale ide o nároky z porušenia práva.

25. Keďže v spotrebiteľských veciach evidentne prípadná dohoda o platení dohodnutých úrokov aj po zosplatnení má za následok nárast dlhu, zákonite je tu povinnosť vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách). Niet pochybností o tom, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech spotrebiteľa, teda sô aj žalovaného. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvené v ust. § 3a nar. vlády 87/1995 Z.z. v znení: „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.“

26. Od každého veriteľa konajúceho s odbornou starostlivosťou sa očakáva, že cenu za úverovú službu zjednáva na úverové obdobie na dobu trvania úverovej služby do splatnosti pohľadávky. Práve úroky za úver do splatnosti úveru vyjadrujú cenu úveru a sú teda pojmovo jednoznačne odlišiteľné od sankcií za omeškanie s plnením dlhu spotrebiteľa. Pre prípad omeškania nie inštitút ceny úveru, ale rôzne sankčné mechanizmy za neplnenie povinnosti riešia nároky spojené s omeškaním.

27. Je nepochybné, že nároky na odplatné úroky by žalobcovi patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa.

28. Z uvedeného je možné jednoznačne vyvodiť, že zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnemu zosplateniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným, adresným právnym úkonom.

29. Odvolací súd tak uvádza, že predčasné zosplatenie úveru predstavuje jednostranný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu v splátkach, ale naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok tak predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav však nastáva pri predčasnom a mimoriadnom zosplatení úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa za obdobie po zosplatení. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

30. Súd v žiadnom prípade nemôže akceptovať požiadavku veriteľa na zmluvné úroky aj po zosplatení úveru, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by súd takúto požiadavku akceptoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov po zosplatení.

31. Je treba zdôrazniť, že ak by napriek tomu existovala zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou.

32. Odvolací súd sa však plne stotožňuje s názorom, že úroky z úveru sú cenou peňažných prostriedkov a že ich nemožno zamieňať za úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za to, že dlžník mešká so splnením peňažného záväzku.

33. V prejednávanej právnej veci žalobca pristúpil k zosplateniu celého úveru ku dňu 13.08.2018, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a odvolací súd preto dospel k záveru tak, ako súd prvej inštancie, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 13.08.2018.

34. V danej súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, v ktorom sa uvádza: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil

existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26.08.2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

35. Odvolací súd poukazuje na to, že základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky (§ 53 ods.5 OZ). Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Zásadný posun v prejednávanej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora Európskej únie.

36. Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr.C-415/11, AZIZ) cit. „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve ... na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“.

37. K úrokom z omeškania z dohodnutých úrokov je treba uviesť, že ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, tým však nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo/2036/2009). V prípade spotrebiteľského vzťahu však by bolo nutné takúto prípadnú dohodu vyhodnotiť ako neplatnú. Preto ani z uvedeného dôvodu by nebolo možné priznať úroky z omeškania vyčíslené aj z dohodnutých úrokov. Je treba zdôrazniť, že žalobca v predmetnom konaní, ani vzhľadom na vyššie uvedené, nemá nárok na dohodnuté úroky ani poplatky. Otázku, či je možné od dlžníka požadovať úroky z omeškania pri omeškaní s platením príslušenstva pohľadávky riešil Najvyšší súd ČR aj v uznesení sp. zn. 29Odo/689/2006, kde uviedol, že dohoda o platení úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom.

38. Čo sa týka splatnosti priznaných súd v 100 eurových mesačných splátkach odvolací súd poukazuje na § 232 ods. 3, 4 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uloží povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatne splátky a dávky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak. Súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého dlhu. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon stanovuje trojdňovú lehotu na splnenie súdom uloženej povinnosti. Súd však môže určiť aj dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti, alebo môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonávať v splátkach. Pri úvahe o určení dlhšej lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení splátok súd vychádza z konkrétnych okolností prípadu a osobných a majetkových pomerov strán sporu. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzal z pomerov žalovaného a umožnil mu priznanú sumu zaplatiť v 100 eurových mesačných splátkach. Z tvrdenia žalovaného vyplýva, že tento pracuje ako manipulátor v W. a má priemerný mesačný príjem vo výške 600-700 eur, jeho manželka nepracuje, je na materskej dovolenke

a spolu sa starajú o tri maloleté deti., čo súd správne vyhodnotil ako dôvod na uloženie mu povinnosti splatiť priznané sumy v splátkach. Aj podľa odvolacieho súdu bolo namieste poskytnúť žalovanému možnosť zaplatiť priznané sumy v splátkach po 100 eur mesačne tak, ako to rozhodol súd prvej inštancie. Je treba zdôrazniť, že výška splátky nemôže byť taká, aby dlh bol splácaný neúmerne dlho. Judikatúra súdov ustálila, aby priznané sumy boli splatené v splátkach v lehotách nepoškodzujúcich veriteľa. Odvolací súd poukazuje aj na to, že súdom prvej inštancie boli povolené splátky vyššie, ako splátky pôvodne dohodnuté (vo výške 30,76 eur), pričom k úhrade dôjde skôr, ako mal trvať pôvodný záväzok (do r. 2024). Je pravdou, že prvoinštančný súd vychádzal z tvrdení žalovaného čo sa týka jeho pomerov, o čom zrejme nemal pochybnosti. Ak žalobca mal výhrady k uvedenému, mal to v konaní namietat' a mohol tak urobiť na pojednávaní dňa 11.02.2019, ktorého sa však nezúčastnil. Aj v tomto smere bolo preto potrebné vyhodnotiť odvolaciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

39. Odvolací súd však ešte uvádza, že žalobca ako veriteľ pri splácaní dlhu v splátkach sa dostal do nevýhodného postavenia, spočívajúceho už v tom, že peňažný dlh nebude žalovaným zaplatený do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, no nie je možné od neho požadovať, aby priznaná pohľadávka bola žalovaným dlhodobou splácaná. Dlh bude splácaný pritom kratšie ako mal trvať pôvodný záväzok. Je treba ešte dodať, že súd prvej inštancie tiež správne rozhodol o povinnosti žalovaného dlžnú sumu uhradiť v mesačných splátkach s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Ak teda žalovaný splátky nebude dodržiavať, stane sa zročný celý dlh už v prípade omeškania s plnením hoci len jednej splátky, čo je výrazne v prospech žalobcu.

40. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia v napadnutom rozsahu ako takú.

41. Preto odvolací súd vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

42. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania. Odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, aj tento výrok potvrdil. S namietaným nesprávnym započítaním aj príslušenstva do vyhodnotenia úspechu a neúspechu strán sporu súdom prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Ide o neúspech žalobcu v konkrétnej časti, ktoré pre potreby vyhodnotenia výsledku konania je možné započítať do neúspechu žalobcu tak, ako to urobil prvoinštančný súd.

43. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 CSP tak, že stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. V odvolacom konaní žalobca bol neúspešný, preto nemohol mu vzniknúť nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešný žalovaný si žiadne trovy neuplatnil a navyše z obsahu spisu mu žiadne odvolacie trovy nevyplývajú. Takýto postup je odôvodnený aj rozhodnutím NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 za použitia čl. 17 základných zásad CSP.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).